



Els Goya, el públic i la crítica

Javier Matesanz

Tant me vaig avorrir els darrers anys, que enguany no vaig veure la gala dels Goya. I ara va i em diuen, fonts de tota solvència i dignes d'absoluta credibilitat, que no varen estar del tot malament. Justament! Enguany que he passat de tot, resulta que la vetllada, des de la perspectiva televisiva, perquè jo vaig estar un any *in situ* i és, potser, més insuportable encara (la gala; perquè el còctel va estar bé i la companyia era idònia per mitòmans com jo), la vetllada, dic, resulta que va ser prou entretinguda i, per acabar d'emprenyar-me com si sabessin que havia optat per una pel·lícula americana (i horrible) la gran nit del cinema espanyol, els membres del jurat em castigaren amb un veredict que, per primer cop d'ençà que el pintor es va ficar a cineasta, no tan sols em sembla just sinó que és just.

I per què és més just que mai, quan és irremeiablement subjectiu com sempre? Doncs, perquè per primer

cop, i esperem que serveixi de precedent, aquesta subjectivitat inevitablement lligada al cinema, és a dir, la famosa qüestió-de-gusts, és compartida per jutges, crítica i públic en una equació que semblava poc menys que impossible.

Els factors que han fet realitat aquesta fórmula gairebé inèdita fins ara tenen un nom: *Tesis* i *El perro del hortelano* i uns llinatges: Amenábar i Miró, respectivament. Set Goyas cadascú. Perfecte. Merescudíssims. Però el que crida més l'atenció ha estat que la crítica, tractant-se de dues pel·lícules veteranes del cartell i, per tant, amb prou anterioritat als guardons, que sembla que provoquin al·lèrgia en alguns cronistes, va coincidir, gairebé per unanimitat (s'entén que en el món del cine això és impossible en termes absoluts), a destacar ambdues cintes com dues bones pel·lícules. Ben diferents entre si, totes dues reberen molt bones crítiques en general.

Però encara és més estrany que el favor de la crítica hagi coincidit amb el favor del públic, que se sol passejar per indrets ben llunyans entre barres i estrelles. Poques són les pel·lícules nacionals que capten l'interès de l'espectador i, quan això passa, mai no s'havia vist que fossin precisament aquelles que afalagaven les crítiques. Però les xifres canten i el fet que *Tesis* dugui gairebé un any en la cartellera i *El perro del hortelano*, uns tres mesos, i que els exhibidors no hagin hagut de perdre el cul de darrera hora per reestrenar-les i aprofitar la veta de les estatuets -com ha passat gairebé sempre amb els films que han estat multiguardonats, però que han durat no res a cartell-, és força indicatiu que per una vegada tots els membres de la gran família del cinema anem plegats. Que duri! ♦



(**R. Mitchum:** "Vera, vostè em recorda una vella amiga egípcia: l'esfinge"
Jane Russell: " A vostè li agraden les dones de pedra"
Una aventura en Macao (1951) de Josef Von Sternberg)